

APRENENTS D'ESCRIPTOR

Qüestions peludes

Ja fa temps que va aparèixer a la meua vida. Primer, no era més que una insinuació. Després, va anar guanyant terreny.

Al principi feia gràcia, suposo que perquè era la novetat i vaig ser el primer de la colla a tenir-ne de ple dret.

Em feia venir una picor insuportable, com la que provoca una ferida mal curada que s'ha infectat.

Vaig provar de fer-li de tot per tal que em deixés en pau. Durant els primers dos mesos la tallava dues vegades la setmana. S'escarmentava, però, al cap de poc ja tornava a ser-hi; ben mirat, els amics i els enemics de debò tenen un punt en comú, sempre hi són.

Després de cada pallissa, la deixava feta una coca amb talls aquí i allà, apareixia amb més rapidesa i amb més força.

Això em va provocar les pitjors picors. Em passava les nits sense dormir; em gratava amb tanta intensitat que m'obria petites ferides d'on brollaven petits tolls de sang. Quan em despertava, el dia que havia dormit, tenia la cara plena de sang coagulada. Era insuportable, tenia por que no m'hagués tornat boig. Vaig decidir acabar amb ella definitivament. Encara que a mi també em fes mal, ja estava decidit, la cremava; barba, tens els dies comptats.

Ja deu ser diumenge

Ja deu ser diumenge... La llum que es filtra per la finestra m'obre els ulls a cops de flaixos solars mentre em pregunto quina hora és. Moc els braços per trobar algun recolzament i recobrar l'equilibri. Començo a obrir els ulls. No hi ha ningú? La casa sembla buida. Tinc l'estómac regirat i la gola seca amb el regust àcid de la lima barrejada amb vodka. Sento com tot el cos em pesa i no respon a les meves ordres. Faig un gran esforç per aixecar-me fent tentines; he d'arribar, sigui com sigui, al lavabo. No sé com però després de recolzar-me diverses vegades a les parets del passadís que hi ha entre el llit i el bany, em trobo la meua cara de cabró al mirall que em mira amb ulls miops. Faig ulleres, tinc els cabells estarrufats -un floc a la dreta i un altre en forma de cresta sobresurten del cap com banyes de dimoni- i els ulls injectats de sang. Torno a mirar el mirall i veig que estic completament despullat. Em quedo palplantat tot observant, com un badoc depravat que ha vist una estrella del porno, el meu reflex i preguntant-me si realment jo sóc aquest individu desfigurat. Me'n canso i sense adonar-me'n, com d'esma, m'acosto a la tassa per orinar. Costa fer punteria però després d'un parell d'esquitxades a dreta i esquerra aconseguixo deslliurar-me del pes que m'apretava la panxa.

A poc a poc, després de grans esforços i de perdre l'equilibri dues o tres vegades, aconseguixo arrastrar-

me fins a una habitació molt espaiosa. Les finestres estan obertes de bat a bat i la llum del sol incideix sobre tots els objectes i racons. Segueixo avançant i ensopego amb dos cossos, també despullats. Caic a terra i amb tallo, superficialment, el genoll; la sang calenta comença a rajar. M'aixeco i veig que tinc un tros de quinto inserit a la ferida. Com si fos un explorador expert, afino la vista per inspeccionar el meu voltant; les restes d'una baralla adornen uns quants cossos nus i plens de talls amb sang coagulada que estesos, anàrquicament per terra, fan de mobles de la sala. Ara m'adono que la sala fa una pudor insuportable de cervesa tèbia i pixats freds. Em torno a marejar; la llum s'apaga, ja no trepitjo res. Foscor.

Camino per un túnel estret, obscur i claustrofòbic que no sembla conduir enlloc. Veig una llum petita, gairebé imperceptible. Parpellejo per assegurar-me que no es tracta de cap il·lusió traïdora ordida per algun diable qualsevol, però la llum segueix eixamplant-se a cada passa. No puc esperar més i em poso a córrer frenèticament. De cop la llum desapareix del meu davant. Miro enrabiada a dreta i esquerra i començo a donar cops de punys a l'aire com mig posseït per la pèrdua d'aquella llum. Ja no hi ha res a fer, la foscor és per sempre més...

Pau Cañiguer - 1r batxillerat